

salbne Valg, og naar jeg har erholdt hans Svar, om han modtager det eller ikke, skal jeg derom give Thinget Meddelelse. — Da Justitsministeren nu igjen er kommen tilstede, vende vi tilbage til den før afbrudte Forespørgsel til Justitsministeren, og jeg skal give Ordet til den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te Valgkreds.

H. M. Petersen: Det af mig før nævnte Lovforslag blev imidlertid under Behandlingen paa Rigsdagen og allerede i Landstinget, hvor det først blev forelagt, forandret derhen, at Qvindens Myndighed blev lig Mandens. Det har forekommet mig, at der derved er fremkommet en Uoverensstemmelse i den Stilling, som en Enke nu efter den gjældende Lovgivning indtager i Samfundet, og den, som den ugifte Kvinde ifølge den nævnte Lov fra den Tid har indtaget. Ifølge danske Lovs 3—7—41 er nemlig en Enke berettiget til at antage sig en Langværge; om hun er forpligtet eller nogensinde har været forpligtet dertil, det har, saavidt mig bekjendt, bestandig været tvivlsomt; men har hun nogensinde været forpligtet dertil, saa maa denne Pligt vel nu være bortfalden ved den nævnte Lov om Qvindens Myndighed, der dog, saavidt mig bekjendt, ikke har forandret Forholdet saaledes, at hun har tabt sin Ret til at antage sig en Langværge; den maa altsaa bestaae endnu; men en saadan Ret skjønner jeg ikke kan tilkomme en ugift myndig Kvinde. Det kan, efter mine Begreber, i mange Livsforhold have en ikke ringe Betydning, men det faaer dog hovedsagelig en Betydning med Hensyn til Forligelsescommissionen, idet det nemlig ifølge den gjældende Lovgivning om Forligsvæsenet er bestemt, at Enhver skal give personligt Møde, som ikke har lovligt Forsald. Det maa her ikke lades ude af Betragtning, at det i Folkebevidstheden endnu bliver betragtet som noget Ufømmeligt, som noget Utilbørligt, ja næsten som en Skam for en Kvinde personlig og ene at møde i en Forligelsescommission eller i en Ret; jeg vil indrømme, at denne Betragtning ikke er rigtig, men den er tilstede, og at dette for en Kvinde, naar hun staaer over for sin Modpart, virker skadelig for hende under Sagens Gang, det

troer jeg man vil indrømme mig. For at opnaae Overensstemmelse i Enkens og andre myndige Qvinders Stilling, kunde man gaae to Veie, for det Første derved, at man aldeles ophævede det nævnte Lovstykke i Danske Lov om Enkens Ret til at antage sig en Langværge, saa vilde de være lige stillede; men denne Ordning vilde jeg for min Part ansee for uheldig, idet jeg altid har anseet det for heldigt, at en Kvinde kan have Lov til at medtage en Raadgiver, man kalde ham nu Værge, Curator eller tutor in litem, eller hvad man vil kalde ham. Jeg maa for mit Vedkommende holde paa, at Qvinden ifølge sin Livsstilling ikke kan have de Begreber og en saadan Fasthed i Begreberne med Hensyn til retslige Spørgsmaal, som Manden ufeilbarlig maa have ifølge sin Livsstilling. Ganske vist har dette Spørgsmaal hovedsagelig sin Betydning med Hensyn til Forligelsescommissionerne, jeg mener ikke blot den ordinaire Forligelsescommission, men ogsaa den ved Thendeloven af 10de Mai 1854 indstiftede Forligelsescommission — idet der i nævnte Lov udtrykkelig er bestemt, at Vedkommende have at møde personlig, hvor ikke lovligt Forsald er tilstede, og denne Forligelsehandling foregaaer under de samme Regler som ved den ordinaire Forligelsescommission — men uagtet, som sagt, dette Spørgsmaal med Hensyn til Forligelsescommissionen for mig er Hovedsagen, saa kan det ogsaa have sin Betydning i andre Henseender. Jeg skjønner ikke rettere, end at en Enke ogsaa maa have Ret til at lade møde for sig i Retten, f. Ex. i Politiretten, ved Langværge; det er ikke mig bekjendt, at Danske Lov 1—9—14 er hævet, den lyder saaledes: „Ingen skal være forpligtet til at bruge Procuratorer, som selv ved sin Værge, Frænde eller Tjener sin Trætte vil udføre“; jeg skal ikke tale om Frænde eller Tjenere, thi det vilde jo den ugifte Kvinde ligesaavel kunne have som en Enke, men Talen er her kun om Værge. Ordentligviis kan man i Retterne, naar man ikke selv møder, lade møde ved en Procurator, men det forekommer mig, saavidt jeg kan skjønne, at selv dette er noget tvivlsomt, hvorvidt det Samme kan finde Sted for de Tilfælde, hvor det er overdraget Retten at mægle Forlig, og dette er navnlig Tilfældet med flere Sager, navnlig i Injurie-